

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

L'exhibició de la violència

LA TRAMA: Joey rep l'encàrrec d'amagar un revòlver del 38 amb que s'ha produït una matança de policies per part d'uns mafiosos, però la pistola cau en poder d'un nen rus de 10 anys i a partir d'aquí l'arma va passant de mà en mà al llarg d'una nit violenta.

La pel·lícula: Hi ha qui diu que la violència és consubstancial amb el cinema. Que en veure sempre la violència en el flux de les imatges, acabem per creure que imatge i violència són sinònims. Potser. Però si el cinema clàssic reprimia, el postmodern exhibeix. És farcir els forats el·líptics amb la intenció de mostrar-ho tot, l'hiperrealisme. El film escrit i dirigit pel sud-africà Wayne Kramer (*The Cooler*) s'instal·la en l'excés, estetitzant el moviment visual, encavalcant imatges en una espiral que canvia de punts de vista i transforma objectes, persones i decorats, amb un gust pel detall que, ves per on, ratlla amb el virtuosisme. Segons sembla i delata Wayne Kramer estariem davant d'un conte infantil súper cruel en la millor tradició popular. O de com un nen es veu embolicat en peripècies sàdiques que el porten a convertir-se

en personatge letal. Un conte pervers, on per no faltar-hi res, no hi manca la bruixa horripilant representada per un matrimoni pedòfil d'aparença angelical. Els gòtics dibuixos dels crèdits finals posen el dit a la nafra. Llàstima. Haurien d'anar al principi. Poca gent els veurà, atesa la pressa amb que el públic abandona la sala quan intueix que la pel·lícula s'ha acabat. Tornem a estar a l'ull de l'huracà que destrossa adults però on un nen (inquietant el petit Cameron Bright) és el desencadenant d'una acció dramàtica poc estimulante. O allò del *Mac Guffin* de Mr. Hitchcock (aquí la pistola comprometedora que fa córrer els personatges durant tota la nit, en un imparable descens a l'infern del sadisme cinematogràfic). Tarantino ha dit per a la publicitat del film, que "mai no estaràs preparat per a una pel·lícula com aquesta". Una mica de raó te'ns, però no et passis, Quentin.

La frase: "Aquesta nit he vist el mal en persona", murmura una atònita Teresa, la jove mare, després de matar la parella de bons burgesos pedòfils, segrestadors de nens i nenes. Aquí el film incideix en el desassossec que sovint ens colpeja davant perversitats de lesa (in)humanitat contra infants.

La recomanació: No és fàcil. Però qui no tingui problemes de sentit i sensibilitat amb els *serials killers*, i sigui fan acèrrim del Tarantino, no sortirà gens decebut.

La prueba del crimen

Director: Wayne Kramer.

Intèrprets: Paul Walker,

Cameron Bright, Vera

Farmiga. EUA, 2006.

122 minuts. Lauren, Rambla.